

Paa Morfinrusen fulgte dog den næste Dag et ret alvorligt Ildebefindende, og midt om Natten kom hele Huset igen paa Benene, fordi Hr. Søholm efter en heftig Opkastning havde faaet et Afmagtsanfald. Lægen blev atter hentet og gav nu et oplivende Middel.

Endnu om Formiddagen sad Dødsangsten Hr. Søholm i Kroppen, og da han følte den kolde Sved paa sin Pande, lod han sende Vogn efter Præsten for at blive berettet.

Først da Vognen var kørt, erfarede Damerne af Tjenestefolkene, at Præsten hed Gaardbo og var en Broder til Distriktslægen. Der blev i den Anledning stor Bestyrtelse. I et Krigsraad, hvori ogsaa Hr. v. Biebermarck deltog, enedes man om at fortie Navnet for den Syge, der endnu blev aldeles ude af sig selv af Raseri, saasnart Distriktslægen kom paa Tale.

Da Præsten traadte ind i Sygeværelset, følte Hr. Søholm sig straks meget tiltalt af den smukke Mand. Ved Synet af den lille Sølvkalk og Oblattallerkenen, som Præsten førte med i sin Haandtaske, antog hans Ansigt et enfoldigt Udtryk. Det eneste Vidne til den hellige Handling var Tjener Rasmussen, der havde ført Præsten op, og som havde faaet Ordre til at blive deroppe for at gaa Grosserereren tilhaande. Han havde nu stillet sig hen ved Fodenden af Sengen med en Serviet over Armen, som om det galdt en Servering.

Baade under Skrifttalen og under selve Nadvernydelseren var Hr. Søholm oprigtig grebet. Efter Tildelingen af